

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobce: **Krůta logistic s.r.o.**, se sídlem 664 66 Medlov 217, zast. Mgr. Václavem Kotkem, advokátem se sídlem třída Kpt. Jaroše 9, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 17, 117 05 Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16.4.2010, č.j. 3040/2010-11230,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 16.4.2010, č.j. 3040/2010-11230, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 12.600.-Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám Mgr. Václava Kotka, advokáta.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze dne 10.6.2010 domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Státního intervenčního fondu ze dne 16.12.2009, č.j. SZIF/2009/0456259, jímž se žalobci poskytla dotace v rámci programu Zakládání skupin výrobců pro rok 2008 ve výši 161 645,-Kč nařízení vlády č. 655/2004 Sb. o stanovení podmínek pro zařazení do skupin výrobců a stanovení podmínek pro poskytnutí dotace k podpoře jejich činnosti (dále též "Nařízení vlády").

Žalobce navrhuje, aby soud zrušil rozhodnutí žalovaného z následujících důvodů:

1. Žalovaný ve svém rozhodnutí pokračuje v linii správního orgánu I. stupně, a aniž by se řádně vypořádal s našimi odvolacími námitkami, v nichž žalobce tvrdil rozpor I.stupňového rozhodnutí a rozhodnutím o pravomocném zařazení žalobce do programu. Žalovaný zejména ve svém rozhodnutí opět jasně neuvádí jediné ustanovení nařízení vlády č.

655/2004 Sb. (dále též "Nařízení vlády"), které stanoví podmínky pro poskytnutí dotace a které jsme nesplnili, resp. se snaží zamlžit skutečnost, že žádné takové ustanovení neexistuje. Přestože byl žalobce rozhodnutím ze dne 3. 2. 2006 č.j. SZIF/2006/0028691 pravomocně zařazen do programu Zakládání skupin výrobců, žalovaný tvrdí, že i přes toto zařazení není možné dotaci za období od 1. 1. 2008 do 6. 11. 2008 podle nařízení vlády poskytnout, neboť zařazení společnosti do programu je sice jednou z podmínek pro poskytnutí dotace, jedná se však podmínku kumulativní a její splnění není dostačující k poskytnutí dotace. Mezi tyto další podmínky patří i podmínka dle § 5 odst. 1 písm. c) nařízení vlády, dle níž musí skupina výrobců dosahovat roční obchodované produkce v hodnotě nejméně 3 000 000 Kč, anebo nejméně 5 členů. Žalovaný uvedl, že v posuzovaném případě je zcela zřejmé, že žadatel s ohledem na shora uvedené definiční vymezení "skupiny výrobců" podmínku dle § 5 odst. 1 písm. c) nařízení vlády nesplnil, když tato společnost nebyla v období od 1. 1. 2008 do 6. 11. 2008 objektivně skupinou výrobců (neměla alespoň dva členy), která by dosahovala roční obchodovatelné produkce společným uváděním zemědělských komodit na trh v hodnotě nejméně 3 000 000 Kč, nebo neplní podmínku nejméně 5 členů. Nařízení vlády však nedefinuje skupinu výrobců, navíc postup žalovaného je v rozporu s předchozím rozhodnutím správního orgánu (ze dne 3. 2. 2006 č.j. SZIF/2006/0028691) jímž byl žalobce zařazen do programu Zakládání skupin výrobců. Žalobce zdůraznil, že by-li jednou do programu Zakládání skupin výrobců zařazen, nemůžou správní orgány svá stanoviska zpochybnit a opět zkoumat, zda-li v době, kdy žalobce o zařazení žádal a jeho žádosti bylo vyhověno, splňoval podmínky pro zařazení do programu. Takový postup je v rozporu se zásadou legitimního očekávání.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že v rámci řízení o autoremeduře bylo zjištěno, že žadatel dne 6. 11. 2008 přijal dalšího společníka. SZIF tak rozhodnutím č.j.: SZIF/2009/0456259 ze dne 16. 12. 2009 zohlednil obchodovanou produkci žadatele od data, kdy žadatel zajišťoval společný odbyt zemědělské produkce svými členy a odvolateli poskytl dotaci ve výši 161 654,00 Kč. Předložené faktury za období od 1.1.2008 do 5. 11. 2008 SZIF při výpočtu dotace nezohlednil. Nařízení vlády č. 655/2004 Sb. bylo vydáno s cílem upravit podmínky pro zařazení skupin výrobců, zajišťujících společný odbyt vybraných zemědělských komodit, do programu zakládání skupin výrobců a podmínky pro poskytnutí dotace k podpoře jejich činnosti. Citované nařízení, které je z hlediska práva Evropského společenství doplňkovým národním předpisem, je nezbytné interpretovat ve smyslu čl. 33d nařízení Rady (ES) č. 1257/1999. Dle tohoto článku, jeho odstavce 1, je podpora poskytována zejména s cílem společně uvádět zboží na trh, včetně přípravy k prodeji, centralizaci prodeje a dodávky velkoodběratelům, když podle odstavce 2 téhož ustanovení je podpora poskytována pouze seskupením producentů, která jsou uznána příslušnými orgány nových členských států mezi dnem přistoupení a koncem programového období na základě vnitrostátního práva nebo práva Společenství.

Nařízením vlády je zavedená legislativní zkratka "skupina výrobců", která však není zavedena v § 2 písm. c) nařízení vlády, ale v § 1 tohoto nařízení vlády, kde se "skupinou výrobců" rozumí skupina výrobců zajišťující společný odbyt zemědělské komodity. V rámci § 2 písm. c) nařízení vlády je pak určena pouze právní forma, kterou skupina výrobců může mít. Z výše uvedeného plyne, že skupinou výrobců nemůže být obchodní společnost založená jedním společníkem, neboť ta nemůže naplnit definiční vymezení skupiny výrobců jak je obsaženo v ust. § 1 nařízení vlády. Ačkoliv tedy byl žadatel rozhodnutím ze dne 3. 2. 2006 č.j. SZIF/2006/0028691 pravomocně zařazen do programu Zakládání skupin výrobců, není

možné i přes toto zařazení dotaci za období od 1. 1. 2008 do 6. 11. 2008 podle nařízení vlády poskytnout, neboť zařazení společnosti do programu je sice jednou z podmínek pro poskytnutí dotace, jedná se však podmínku kumulativní a její splnění není dostačující k poskytnutí dotace. Mezi tyto další podmínky patří i podmínka dle § 5 odst. 1 písm. c) nařízení vlády, dle níž musí skupina výrobců dosahovat roční obchodované produkce v hodnotě nejméně 3 000 000 Kč, anebo nejméně 5 členů. V posuzovaném případě je zcela zřejmé, že žadatel s ohledem na shora uvedené definiční vymezení "skupiny výrobců" podmínku dle § 5 odst. 1 písm. c) nařízení vlády nesplnil, když tato společnost nebyla v období od 1. 1. 2008 do 6. 11. 2008 objektivně skupinou výrobců (neměla alespoň dva členy), která by dosahovala roční obchodovatelné produkce společným uváděním zemědělských komodit na trh v hodnotě nejméně 3 000 000 Kč, nebo neplní podmínku nejméně 5 členů. Žalovaný proto v rámci odvolacího řízení konstatoval, že v období od 1.1. 2008 do 6. 11. 2008 nemohlo dojít k naplnění účelu a smyslu nařízení vlády a nařízení Rady (ES) č.1257/1999. Vzhledem k tomu, že účelem tohoto opatření je nejen vytvoření větších obchodních celků, ale i vytvoření reálných obchodních vztahů za účelem zajištění společného odbytu zemědělských komodit, nebylo možno naplnit účel opatření v období, kdy měla skupina výrobců pouze jednoho člena. Obchodní vztahy mezi obchodní společností a jejím jediným společníkem, nelze považovat za reálné obchodní vztahy, které by objektivně splňovaly požadavky na zvýšení konkurenceschopnosti na trhu a zajištění společného odbytu. V daném případě to znamená, že podmínky pro poskytnutí dotace byly splněny až od 6. 11. 2008, tj. ode dne, kdy došlo k přibrání dalšího společníka společnosti a tím teprve došlo k naplnění podmínky zajištění společného odbytu zemědělské komodity. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze rozsudkem sp. zn. 9 Ca 356/2008 ze dne 17.9.2010, který rozhodl o žalobě společnosti Krůta logistic s.r.o. ve věci přiznání dotací za rok 2006 z programu Zakládání skupin výrobců tak, že žalobu zamítl. Rovněž tak Nejvyšší správní soud již ve 4 případech (např. sp. zn. 9 As 7412010) rozhodlo žalobách společností proti vyřazení z předmětného programu a které nesplňovaly podmínku více členů společnosti tak, že kasační stížnost zamítl. V odůvodnění rozsudku se mimo jiné uvádí, že skupinou výrobců nemůže být jednočlenná společnost a pokud je stanoveno v § 6 odst. 2 písm. d) nařízení vlády, že nedílnou součástí žádosti o poskytnutí dotace je kopie uzavřených smluv mezi skupinou výrobců a jejími členy o objemu, způsobu a výši úhrad příslušné roční obchodovatelné produkce, je z tohoto ustanovení patrné, že skupinu výrobců bude tvořit více než jeden člen. Určující skutečností pak je společný postup více subjektů sdružených pod obchodní společnost (či družstvo), která již dotaci jako subjekt po splnění v nařízení vlády splněných podmínek získá a s dotací jako taková rovněž naloží. Rovněž z usnesení Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 2943/10 ze dne 17.1.2011, který se zabýval otázkou, zda rozsudkem Městského soudu v Praze, který potvrdil správní rozhodnutí o nezařazení žalobce do programu Zakládání skupiny výrobců, vyplývá, že nebylo porušeno ústavně zaručené základní právo vyplývající z Listiny základních práva svobod. Ústavní soud má za to, že právní závěry, tedy že předmětem činnosti jednočlenné společnosti nemůže být společný odbyt zemědělské komodity, jsou v mezích ústavnosti a že porušení základního práva nebo svobody zaručené ústavním zákonem porušeno nebylo. Z uvedeného lze dovodit, že nelze-li za skupinu výrobců ve smyslu nařízení vlády považovat jednočlennou společnost, nelze do výpočtu dotace v tomto případě zahrnout období, kdy společnost byla sice zařazena do programu Zakládání skupin výrobců, ale nesplňovala podmínku vícečlenné společnosti.

V doplnění žaloby ze dne 27.8.2012 žalobce uvedl, že pokud SZIF dospěl závěru

společnost žalobce přijala dalšího člena 6.11.2008, (změna v obchodním rejstříku), měl by vycházet z data uzavření smlouvy o převodu obchodního podílu kterým je den 17.10.2008, neboť účinky převodu nastávají dnem „doručení účinné smlouvy o převodu (§ 115 odst. 4 Obchodního zákoníku).

V sdělení žalobce ze dne 18.1.2013 odkázal žalobce na poslední judikaturu Nejvyššího správního soudu (č.j. 8 As 30/2010-94, 9 As 45/2012-36 a 7 As 80/2010-100.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu uplatněných žalobních námitek, kterými je vázán, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Z žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že ačkoliv byl žalobce rozhodnutím ze dne 3. 2. 2006 č.j. SZIF/2006/0028691 pravomocně zařazen do programu Zakládání skupin výrobců, není možné i přes toto zařazení dotaci za období od 1. 1. 2008 do 6. 11. 2008 podle nařízení vlády poskytnout, neboť zařazení společnosti do programu je sice jednou z podmínek pro poskytnutí dotace, jedná se však podmínku kumulativní a její splnění není dostačující k poskytnutí dotace. Mezi tyto další podmínky patří i podmínka dle § 5 odst. 1 písm. c) nařízení vlády, dle níž musí skupina výrobců dosahovat roční obchodované produkce v hodnotě nejméně 3 000 000 Kč, anebo nejméně 5 členů. Žalovaný uvedl, že v posuzovaném případě je zcela zřejmé, že žadatel s ohledem na shora uvedené definiční vymezení "skupiny výrobců" podmínku dle § 5 odst. 1 písm. c) nařízení vlády nesplnil, když tato společnost nebyla v období od 1. 1. 2008 do 6. 11. 2008 objektivně skupinou výrobců (neměla alespoň dva členy), která by dosahovala roční obchodovatelné produkce společným uváděním zemědělských komodit na trh v hodnotě nejméně 3 000 000 Kč, nebo neplní podmínku nejméně 5 členů. Pokud jde o definici legislativní zkratky "skupina výrobců", žalovaný uvedl, že tato není zavedena v § 2 písm. c) nařízení vlády, ale v § 1 tohoto nařízení vlády, kde se "skupinou výrobců" rozumí skupina výrobců zajišťující společný odbyt zemědělské komodity. V rámci § 2 písm. c) nařízení vlády je pak určena pouze právní forma, kterou skupina výrobců může mít. Z výše uvedeného plyne, že skupinou výrobců nemůže být obchodní společnost založená jedním společníkem, neboť ta nemůže naplnit definiční vymezení skupiny výrobců jak je obsaženo v ust. § 1 nařízení vlády. Jelikož dne 6. 11. 2008 žalobce přijal dalšího společníka. SZIF tak rozhodnutím č.j.: SZIF/2009/0456259 ze dne 16. 12. 2009 zohlednil obchodovanou produkci žadatele od data, kdy žadatel zajišťoval společný odbyt zemědělské produkce svými členy a odvolateli poskytl dotaci ve výši 161 654,00 Kč. Předložené faktury za období od 1.1.2008 do 5. 11. 2008 SZIF při výpočtu dotace nezohlednil. Žalovaný v rámci odvolacího řízení konstatoval, že v období od 1.1. 2008 do 6. 11. 2008 nemohlo dojít k naplnění účelu a smyslu nařízení vlády a nařízení Rady (ES) č.1257/1999.

Soud o žalobě uvažil takto:

Stěžejní žalobní námitkou, je tvrzení, že ačkoliv byl žalobce rozhodnutím ze dne 3. 2. 2006 č.j. SZIF/2006/0028691 pravomocně zařazen do programu Zakládání skupin výrobců, žalovaný tvrdí, že i přes toto zařazení není možné dotaci za období od 1. 1. 2008 do 6. 11. 2008 podle nařízení vlády poskytnout, neboť zařazení společnosti do programu je sice jednou z podmínek pro poskytnutí dotace, jedná se však podmínku kumulativní a její splnění není dostačující k poskytnutí dotace. Žalovaný uvedl, že žalobce měl splnit také podmínku dle § 5 odst. 1 písm. c) nařízení vlády, kterou však nesplnil, když jeho společnost nebyla v období

od 1. 1. 2008 do 6. 11. 2008 objektivně skupinou výrobců, nebo-li neměla alespoň dva členy.

Judikatura správních soudů se k této otázce několikrát vyjádřila, a to dokonce přímo ve věcech dotací poskytnutých (za jiné období) žalobci. Odkaz žalovaného na rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 9 Ca 356/2008 ze dne 17.9.2010, ve věci žalobce, je nepřipadný, jelikož byl Nejvyšším správním soudem rozsudkem ze dne 21.12.2012, čj. 8 As 30/2011-94, zrušen. V tomto rozhodnutí řešil Nejvyšší správní soud otázku, která je předmětem sporu i v nyní projednávané věci, „*za jakých okolností lze splnění této podmínky (dle § 2 písm. c) nařízení vlády –pozn. soudu) znovu přezkoumávat ve vztahu k posuzování podmínek pro poskytnutí dotace podle § 5 nařízení vlády za situace, kdy byla jednočlenná obchodní společnost již pravomocně zařazena do programu Zakládání skupin výrobců.*“, tento senát vycházel při svém rozhodování z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu v čj. 7 As 80/2010 – 100.

Pokud jde o definici pojmu skupina výrobců dle § 2 písm. c) nařízení vlády nutno odkázat na rozhodnutí rozšířeného senátu rozhodujícího rovněž ve věci žalobce, který dospěl k závěru, že skupinou výrobců dle § 2 písm. c) nařízení vlády se rozumí v souladu s čl. 33d odst. 1 a 2 nařízení Rady více subjektů sdružených ke společnému odbytu.

Rozšířený senát rozhodoval ve věci žalobce, a to v případě poskytnutí dotace za rok 2006 a navíc v případě zařazení do programu shodným rozhodnutím. Podle argumentace rozšířeného senátu žalobci, coby obchodní společnosti s jediným společníkem nesvědčily v rozhodné době důvody pro zařazení do programu Zakládání skupin výrobců. Přesto však byl žalobce do tohoto programu pravomocně zařazen, a to rozhodnutím Státního zemědělského intervenčního fondu ze dne 3. 2. 2006, čj. SZIF/2006/0028691. Toto rozhodnutí v nebylo zrušeno nebo změněno ani v přezkumném řízení ani jiným procesně možným způsobem.

Rozhodnutí ze dne 3. 2. 2006, čj. SZIF/2006/0028691, nebylo zrušeno nebo změněno ani v přezkumném řízení ani jiným procesně možným způsobem, ani v nyní projednávané věci, žalovaný na jeho existenci v žalobou napadeném rozhodnutím výslovně odkazuje v rámci své argumentace, že jeho vydáním nebyly splněny všechny podmínky poskytnutí dotace.

Rozšířený senát pod bodem 29 předmětného usnesení konstatoval, že nařízení vlády ve svém názvu i ve vymezení předmětu úpravy v § 1 rozlišuje mezi rozhodováním o zařazení skupiny výrobců do programu a rozhodováním o poskytnutí dotace. Pro oba tyto účely vymezuje samostatné podmínky; předmět obou řízení se nepřekrývá. Při splnění podmínek stanovených v § 3 nařízení vlády má žadatel na zařazení do programu právo. Zařazení skupiny výrobců, zajišťujících společný odbyt zemědělských komodit, do programu je rozhodnutím, které je nezbytné k tomu, aby subjekt (skupina výrobců) mohl žádat o poskytnutí dotace v příslušném roce. Už samotné rozhodnutí o zařazení do programu tak je rozhodnutím o veřejném subjektivním právu žadatele. Pokud tedy jde o odpověď na otázku, zda-li při rozhodování o dataci lze znovu zkoumat podmínky zařazení do programu jednoznačně rozšířený senát uvedl, že nikoli. Podmínky pro zařazení do programu již při rozhodování o dotaci znovu posuzovány nejsou. Byla-li skupina výrobců zapsána do programu do 31. 12. 2006, splňuje tím prvou podmínku stanovenou v § 5 odst. 1 písm. a) nařízení vlády. Podle rozšířeného senátu není podstatné, že při zjišťování podmínek pro poskytnutí dotace za každý příslušný kalendářní rok je rovněž zkoumáno, zda skupina výrobců splňuje podmínku roční obchodované produkce nejméně 3 000 000 Kč, anebo podmínku nejméně 5 členů [§ 5 odst. 1 písm. c)], podobně jako je zkoumáno při zařazení do programu [§ 3 písm. a)]. Nové zkoumání těchto podmínek při poskytování dotace má vyloučit

žadatele, u něhož došlo v mezidobí k takovým změnám, že přestal stanovené dotační podmínky splňovat. Nesleduje se zde totožnost podmínek; není vyloučeno, aby subjekt zařazený do programu v důsledku četnosti skupiny při poklesu jejích členů naplnil podmínky pro poskytnutí dotace rozsahem roční obchodované produkce. Zkoumání podmínek četnosti skupiny či obchodované produkce při poskytování dotace není revizí podmínek zařazení do programu; ostatně v takovém případě by byl zcela nesmyslný postup žalovaného, který původní rozhodnutí o zařazení do programu měnil v přezkumném řízení. Z uvedeného závazného právního názoru rozšířeného senátu vyplývá, že správní orgány při posuzování splnění podmínek podle § 5 odst. 1 písm. c) nařízení vlády nejsou oprávněny opětovně posuzovat totožné skutečnosti, jako při zařazení určitého subjektu do programu Zakládání skupin výrobců. To samozřejmě za předpokladu, že se v mezidobí tyto skutečnosti nezměnily. Pokud tedy nedošlo z hlediska podmínek pro zařazení určitého subjektu do uvedeného programu k žádným změnám a rozhodnutí o zařazení určitého subjektu do tohoto programu nelze žádným způsobem změnit, nemohou správní orgány své původní posouzení revidovat v rámci postupu dle ustanovení § 5 odst. 1 nařízení vlády. Správní orgány jsou povinny naopak zkoumat, zda žadatel o poskytnutí dotace splňuje podmínky pro její poskytnutí podle § 5 odst. 1 písm. a) až f) nařízení vlády, tj. zda byl do programu zařazen ve stanoveném období, zda splňuje podmínku roční obchodovatelné produkce či počtu členů a další. **Platí proto, že pro účely § 5 nařízení vlády se za „skupinu výrobců“ považuje každý subjekt, který byl pravomocně zařazen do programu Zakládání skupin výrobců.**

Soud proto napadené rozhodnutí rozsudkem bez jednání zrušil a v souladu s ust. § 78 odst. 4 s.r.s. současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Bude úkolem žalovaného, aby v souladu s § 78 odst. 5 s.r.s. vycházel ze závazného právního názoru soudu vyjádřeného v odůvodnění tohoto rozsudku.

Ve druhém výroku tohoto rozsudku přiznal soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.r.s. žalobci, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3.000,- Kč a v nákladech souvisejících s právním zastoupením žalobce advokátem. Tyto jsou tvořeny jednak odměnou za právní zastoupení žalobce advokátem, a to za čtyři úkony právní služby (převzetí zastoupení a sepsání žaloby, doplnění ze dne 27.8.2012 a sdělení ze dne 18.1.2013), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu - vyhlášky č. 177/1996 Sb., 2.100,- Kč dle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném do 31.12.2012, a 3.100,-Kč dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1.1.2013 (2.100 Kč + 2.100 Kč + 2.100 Kč + 3.100 Kč). Náklady právního zastoupení žalobce jsou dále tvořeny třemi paušálními částkami ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.). Náklady na právní zastoupení tak činí 10.600,- Kč. Celková výše nákladů, včetně zaplaceného soudního poplatku, které žalobci v tomto řízení vznikly, tedy činí 12.600,- Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 12.600,-, a to ve stanovené lhůtě k rukám právního zástupce (ust. § 149 odst.1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.r.s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 4. července 2013

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu